UN CAMÍ CAP A CASA

Torno de la feina quan el sol ja cau. El carrer és el de sempre, el mateix asfalt esquerdat, els mateixos fanals, però avui, com gairebé cada vespre, no és només un camí, és un recorregut mesurat al mil·límetre, una cursa que repeteixo cada dia amb el cor una mica més dur, una mica més espès.

Abans de sortir de la feina ja he triat la ruta. No la més curta, la menys incòmoda, la menys arriscada. M'imagino el barri i el veig com si fos un camp de mines. El carrer amb el banc, aquell on quatre homes hi són asseguts sempre, queda descartat. Sé què passarà si m'hi atreveixo a passar. M'imagino els seus ulls, lents i pesants, despullant-me amb la mirada. Giro cantonada. Al cap i a la fi, no em fa res caminar cinc minuts més.

A la vorera següent, un cotxe frena massa a poc a poc. El soroll dels frens em talla la respiració. El conductor abaixa la finestra. Té un somriure que no és amable, és una d'aquelles rialles que no busca complicitat, sinó poder. Accelero el pas, i també el cor.

Més endavant, un home camina darrere meu. No diu res. Només camina. Però sento el pes de la seva presència com un fil metàl·lic al clatell. Cada pas seu el compto dins el pit. Quan finalment el sento allunyar-se, quan gira per un carrer qualsevol, respiro amb una mena d'alleujament vergonyós. I em sento ridícula, perquè ningú m'ha atacat.

A la plaça, un home assegut a terra em demana diners amb la mà estesa. Li dono una moneda, no per compassió, sinó perquè vull. Alça la veu i crida coses sobre el meu cos, sobre com hauria de sentir-me afortunada. Algunes persones giren el cap. D'altres riuen. Em penedeixo del gest, com si la bondat fos una invitació, com si ser amable fos un error.

Quan arribo a la porta de casa, m'hi recolzo un instant abans d'entrar. Em sento tacada sense que ningú m'hagi tocat. És una brutícia subtil, gairebé invisible, però s'enganxa a tot. Demà, quan torni a sortir, triaré un altre camí, i sé que no serà millor que avui.

Rajola bruta